

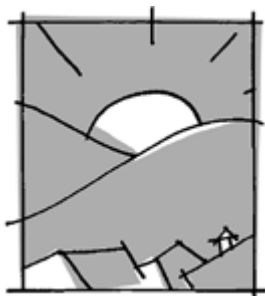
EL MICALET GALÀCTIC

Les malifetes de Maria Encarna

Maria Torres Palau

Dibuixos de Toni Cabo

1

Maria Encarna dels Desemparats

Hi havia una vegada, fa molts, molts anys (deu, pam dalt pam baix), mon pare i ma mare van decidir tindre una xiqueta. És a dir, que un bon dia, sense consultar ningú, van acordar portar-me al món.

Per si no hi havia prou amb la injustícia de no demanar-me permís, va i em posen de nom Maria Encarna dels Desemparats. No vols caldo? Jas, dues tasses!

I la veritat és que, si s'ha de dur el mateix nom per a tota la vida, dic jo que els pares haurien de demanar l'opinió als fills. Perquè jo volia que em

digueren Michelle, com la dels Beatles, que segur que ella era molt guapa i molt sabuda.

Però, clar, amb Maria Encarna dels Desemparats, ja em diràs com esperaven que fóra jo: més borda que les canyotes!

Mon pare m'ha contat que es va haver de barallar amb tota la família per triar-me el nom. Tots volien que portara el seu. I en la meua família hi ha noms per a tots els gustos: Anacleta, Bernarda, Carme, Desdèmona, Eulàlia, Felisa, Gisela, Hipòlita, Imma, Jasmí, Karen, Laura, Miquela, Nahima, Olalla, Paca, Quica, Ramona, Samantha, Teresina, Úrsula, Vanessa, Wanda, Xarito, Yemen, Zalamea...

Imagina't, mare, si els arriba a fer cas:

–Carolina–Ignàcia–Kelly–Marta–Pepaaaaaa! A sopaaaaar!

I totes les veïnes m'haurien mirat i s'haurien ríet de mi. I jo, roja com una tomaca per la vergonya, a amagar-me cap a casa. Jo amb eixe nom no isc al carrer! Ara, que el que van triar tampoc no es queda curt...

I tot per culpa de ma mare, el santoral i el rector del poble.

Ma mare va dir:

–Si és xiquet, li posarem Toni, com tu, i si és xiqueta, li posarem Encarna, com jo.

Com que vaig nàixer el dia de la Mare de Déu, van dir:

—Desemparats, que la família és beata i ho veuran bé.

I el rector del poble va dir:

—Si no li diem Maria, no la bateje.

Quan mon pare m'ho contava, això del meu nom, jo em pensava que Maria era la dona del rector. I un dia que me'l vaig trobar pel carrer li vaig dir:

—I la seua dona?

Mare meua, la que es va muntar! El rector volia excomulgar-me. Jo no sabia què volia dir això, però es veu que és una cosa molt roïna, que quan et mors vas directa a l'infern o una cosa així. La mare el volia convèncer que era un trellat de xiquets. Però ell, que diu ma mare que era del temps de Franco, deia que era un boicot republicà que es formava a ma casa i que només condueix a la mala vida, i moltes més coses lletges que em van fer molta por.

Al final, la meua iaia, que era cap de la Falange de la comarca, va parlar amb el rector i tot es va solucionar.

Jo li vaig preguntar a mon pare què era això de la Falange i els republicans. Ell, que em vol molt i sempre contesta tot el que li pregunte amb molta paciència, em va dir que ja ho entendria quan fóra major, i que era com ser del Madrid o del Barça, però en política.

El cas és que els meus pares havien decidit tindre una filla, i així ho feren. El que no sabien era que, en

no haver-me demanat permís per a nàixer, em negaria a eixir. I no em va donar la gana d'eixir de la panxa de ma mare fins als deu mesos d'estar-m'hi.

Ara, jo crec que, més que negar-me a eixir, era gossera. Que ja em diràs tu, canviar la panxeta de ma mare per una habitació de l'hospital. D'acord que ara hi ha calefacció i tot això, però allí dins s'estava en la glòria. I haver d'eixir i començar a buscar-te tu la vida... Això no *mola*, xe.

Però al final em van traure a la força. Mon pare diu que vaig cridar molt. Veges tu, normal! I si haguera sabut el nom que em volien posar, encara hauria cridat més.

Total, que per fi vaig nàixer. Era un bebé que semblava un espagueti llarguerut i primet, amb tres cabells ben plantats i uns ulls verdíssims enormes i preciosos.

Quan em van portar a casa, va ser tota una festa: la primera néta dels meus iaïos, la primera neboda dels oncles, la primera xiqueta del veïnat... Estaven tots que no cabien en la pell, i les meues veïnes contentes de tindre un blanc tan fantàstic per a criticar:

–Veges tu quines cametes més raquíiques!

–Té la panxa massa inflada!

–I els ulls massa grans...

–Mira quins tres cabells més plantats...

En definitiva, l'esdeveniment de l'any.

2

La cuina de ma tia Rosa

Ma casa és el lloc més *guai* de tot el món mundial. Hi ha un milió de racons per a amagar-s'hi i jugar a conillets a amagar; un soterrani que fa una pudor bestial i nosaltres fem por a la gent dient que hi ha un mort allí baix des de fa vint anys, un corral al mig per a muntar una tenda de campanya i fer acampades; unes golfes plenes de trastos vells i de cordes i sacs i canyes per a jugar a les guerres, un terrat grandíssim i amb moltes vespes perquè Paco se les menge...

Paco és el meu gos, i té una passió especial per les vespes. Jo he intentat raonar moltes vegades amb ell:

—Mira, Paco, que això no és bo per a tu, que un dia es cansaran i et passarà alguna cosa...

I un dia es van rebotar totes contra ell i l'inflaren a fiblades, pobret meu. Quasi es mor. I ja em tens a mi una altra vegada intentant fer-li comprendre les coses.

—Tu veus? A l'altra, torna!

I així que es va recuperar, el primer que va fer va ser pujar al terrat a menjar-ne més... És que és Paco, i ja està. Un dia d'estos el tornaran a fer pols i au...

Això, que també hi ha un terrat amb vespes. Però els millors llocs són la cuina de ma tia Rosa i la piscina.

La cuina de ma tia Rosa està en el segon pis, que és sa casa. Ella hi viu amb els meus cosins Josep i Ricard. Són bessons i tenen tres anys més que jo, i mai no em volen darrere quan se'n van amb els amics. A mi, tant me fa: jo m'apegue a ells com una llepassa al cul i avant.

Però t'estava parlant de la cuina. Ma tia Rosa és una d'estes dones que després de veure-les saps que són un tros de pa beneït. És així: grosseta, amb els cabells arplegats darrere del cap en un monyo, les galtes roges i fines, i un davantal negre sempre posat amb les butxaques plenes de *pelailles* i caramels.

T'imagines ja ma tia? Doncs, ara imaginat com serà la seua cuina. És enorme, i sempre que hi entres fa bona olor de pastissos de nata i trufa, o de crema de

llima, o de confitura de bresquilla, o de magdalenes per al berenar, o de galetes de xocolate acabadetes de fer... Unes olors boníssimes que fa impossible passar per davant i no entrar-hi.

Els primers deu mesos de la meua vida els vaig passar allí dins la cuina, perquè ma mare treballava i ma tia era la que em cuidava. Puc passar-me tot el dia mirant-la feinejar i aprenent totes les olors: l'orenga per a la pasta, el timó i el romer per al pollastre, el llorer i el clau per al guisat de vedella...

Així que he decidit que de major vull ser cuinera.

La veritat és que poques vegades he dinat a la cuina de ma mare, perquè li dic que fa pudor de podrit. Ma mare, al principi, encara feia un esforç i em pegava carxots perquè menjara i tot això. Però fa temps que s'ha rendit i m'envia a dinar amb ma tia.

Això sí, els dies de festa grossa mengem tots junts. Ma tia Rosa fa el menjar i tots l'ajudem a baixar-lo al menjador gran.

Eixos dies s'ajunta tot el món a ma casa, fins i tot gent que no coneixes de res, però que ve a menjar tant com pot.

Un d'eixos dies, quan tenia dos anys, els majors xarraven i fumaven. La sobretaula estava sent molt avorrida. Així és que vaig decidir animar la reunió. I no se'm va ocórrer una altra idea que agafar un gerro de porcellana xinesa de ma mare (que segur que era molt car) i tirar-lo a terra.

L'esclafit va ser ben gran. Jo vaig aconseguir el que volia, perquè tots se'm van quedar mirant. Ma mare va pegar un crit i mon pare em va cridar pel meu nom sencer.

—Maria Encarna dels Desemparats! Es pot saber què fas?

I quan mon pare em crida pel nom llarg, significa que tindrè problemes. Així es que vaig començar a plorar.

Però els meus cosins van fer la seua entrada triomfal i van començar a riure a carcallades per terra i tot. Jo, feliç i contenta que algú agrairia el meu acte heroic per salvar el que estava sent la més monòtona festa familiar, vaig decidir repetir la gràcia amb l'altre gerro.

Ma mare el va agafar al vol, amb una parada digna del millor porter de futbol. I després, demostrant ser una bona jugadora en tots els terrenys, va encertar de ple el carxot que em va pegar.